

# افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد  
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده یک تن از هواداران پورتال

گرفته شده از روزنامه کیهان ایران

سید یاسر جبرائیلی

۲۴.۰۳.۰۹

## اوبامای سیاه در کاخ سفید

۱۴ آبان ۸۷ (چهارم نوامبر ۲۰۰۸) مردم آمریکا به پای صندوق های رای رفته و باراک اوبامای آفریقائی تبار را به عنوان چهل و چهارمین رئیس جمهور این کشور انتخاب کردند. این سناتور دموکرات توانست با کسب ۳۶۵ رای الکترال، رقیب جمهوریخواه خود جان مک کین را که ۱۷۳ رای الکترال به دست آورد، شکست دهد. حزب دموکرات در انتخابات کنگره نیز بر جنگ طلبان جمهوریخواه پیروز شد و در هر دو مجلس سنا و نمایندگان اکثر کرسی ها را در اختیار گرفت.

موفقیت دموکرات ها در انتخابات ۱۴ آبان، که به طرز ایده آلی قوای مقننه و مجریه آمریکا را در اختیار گرفته بود، انتظارات زیادی در میان افکار عمومی آمریکا ایجاد کرد. به ویژه که اوباما به عنوان پرچمدار این حزب در انتخابات، شعار «تغییر» و «ما می توانیم» را برای جلب آرای مردم این کشور برگزیده بود. تحلیل گران آمریکائی «روزگار سیاهی» را که هشت سال ویرانگری تیم حکومتی بوش به دولت و ملت این کشور هدیه کرده بود، به روشنی می دیدند و از این رو ترسیم آینده ای «روشن» از سوی رئیس جمهور جوان به معجزه می مانست. شاید به همین علت بود که مجله معروف تایم، باراک اوباما را به خاطر داشتن اعتماد به نفس زیاد برای ترسیم آینده ای روشن و «جاه طلبانه» در روزگاری «تیره و تاریک» مستحق دریافت عنوان «مرد سال» کرد. بر صفحه اول آخرین شماره سال ۲۰۰۸ مجله تایم، عکس این مرد سال سیاهپوست نقش بسته بود، در حالی که چشمان امیدوار و امیدبخشش به دوردست ها دوخته بود.

سرانجام بیستم ژانویه ۲۰۰۹ فرا رسید و اوباما، به همراه همسر و دو فرزندش در حالی که از سوی نزدیک به دو میلیون آمریکائی امیدوار به تغییر، بدرقه می شد، وارد کاخ سفید شد و رسماً کار خود را آغاز کرد. حال زمان رو به رو شدن مردم آمریکا با حقایق فرا رسیده بود و اوباما در اولین سخنرانی های خود به صراحت اعلام کرد که این «تغییر» ممکن است سال ها به طول انجامد.

دولت اوپاما در داخل خاک آمریکا بحران اقتصادی کم سابقه ای را به میراث برده بود که روز به روز بر عمق آن افزوده شد. فعالیت های اقتصادی در سیر نزولی عجیبی افتادند و تنها در ماه نخست ریاست جمهوری اوپاما، بیش از ۶۰۰ هزار نفر شغل خود را از دست دادند. اما مردم آمریکا همچنان انتظار تغییر داشتند. مجله آمریکائی نیویورکر در نوزدهم ژانویه نوشت: «افکار عمومی انتظار اقدامات فوری از دولت دارند، اما دورنمایی که در مقابل چشمان همه قرار دارد، چنان شوم و نحس است که کمتر کسی پیدا می شود که انتظار نتیجه فوری را داشته باشد.»

در همان هفته های اول آغاز ریاست جمهوری اوپاما، «دنيس بلر» مدیر اطلاعات ملی آمریکا در گزارشی که به کمیته اطلاعاتی سنا ارائه کرد، جملات و کلمات دردناکی را به زبان راند: «در رتبه بندی تهدیدها علیه آمریکا، بزرگترین نگرانی امنیتی نه القاعده و تروریست ها یا روسیه و چین و ایران، که بحران اقتصادی کنونی است. این بحران به مراتب خطرناک تر از حملات تروریستی است و خسارات گسترده ای را به بار خواهد آورد. القاعده تنها در بخش هایی از آمریکا و بعضا اروپا خساراتی وارد کرد، اما بحران اقتصادی اثراتی مخوف تر و گسترده تر از این حملات دارد و تمام هم پیمانان ما را به ویژه در کشورهای صنعتی زمین گیر کرده است که به زیان منافع واشنگتن خواهد بود. ادامه وضع کنونی در یکی دو سال آینده می تواند اوضاع سیاسی را در برخی کشورها به کلی دگرگون کند.»

اندکی بعد، زیگنیو برژینسکی مغز متفکر واشنگتن صریح تر از بلر هشدار داد که «با این روند سقوط اقتصادی و افزایش آمار بیکاری، باید منتظر شورش های خیابانی باشیم».

در دهه های گذشته اما آمریکا سعی کرده مرزهای خود را تا همه جای دنیا بگستراند و رویای حکومت بر جهان را تحقق بخشد. همین است که مشکلاتش هم فقط به مرزهای ایالات متحده محدود نشده اند. مجله تایم در سیزدهم فوریه سال جاری از شباهت مشکلات داخلی و خارجی آمریکا به یکدیگر سخن راند و نوشت: «شباهت بسیار زیادی بین معضلات داخلی اوپاما و اوضاع وخیم آمریکا در خاورمیانه وجود دارد. در هر دو مورد، شانس کمی برای پیروزی وجود دارد و تنها می توان از «امید کم رنگ» موفقیت سخن گفت.»

اوپاما در حالی که مجبور است با مشوق های مالی، اقتصاد بیمار آمریکا را درمان کند، باید هزینه هنگفت حضور نظامی در بیش از ۸۰ کشور، هزار پایگاه نظامی خارجی و دومیلیون و پانصد هزار نیروی پراکنده در سطح دنیا-از جمله عراق و افغانستان- را که سالانه از ۱۴۰ میلیارد دلار تجاوز می کند، بپردازد. یکی از تحلیل گران آمریکائی در جایی نوشته بود: «هم اکنون زمان طرح این پرسش است که آیا ما استطاعت تامین هزینه بیش از هزار پایگاه نظامی را که نتیجه ای جز افزایش بدهی های آمریکا و کاهش امنیت این ملت ندارند، داریم؟ با این همه مشکلات و نیازهایی که در داخل با آنها مواجه هستیم، آیا نامعقول نیست که هزار پایگاه نظامی خارجی داشته باشیم؟».

اوپاما ادعای زیادی در مورد اجرای برنامه هایی برای فقرزدائی و رونق اقتصادی دارد، اما همانگونه که «بارنی فرانک» نماینده جمهوریخواه کنگره می گوید، بدون کاهش ۲۵ درصدی بودجه نظامی پنتاگون و اختصاص آن به نهادهای دیگر، عملی کردن این برنامه ها غیر ممکن است.

بحرانی که دامن آمریکا را گرفته است، فقط به هزینه ها مربوط نمی شود. در عرصه بین المللی، هرچه واشنگتن پا پس می کشد، رقابایش پیش می آیند. دولت آمریکا که تا دیروز چین را ناقض بزرگ حقوق بشر می خواند و همین را ابزار باج گیری از دولت پکن کرده بود، امروز وزیر خارجه اش را به پکن می فرستد تا برای

رهائی از بحران اقتصادی دست به دامن چینی ها شود و در مقابل دوربین خبرنگاران رسماً اعلام کند که ما دیگر با نقض حقوق بشر در چین کاری نداریم و نیازمند همکاری چین برای نجات آمریکا هستیم. جو بایدن معاون او باما که قدرت نمائی روس ها را در کنار مرزهای خود می بیند، امروز باید از شروع روابط با روسیه از کاغذ سفید سخن بگوید و حاضر باشد برزگترین طرح نظامی-ستراتژیک خود در منطقه برای حفظ برتری بر روسیه، یعنی طرح سپر موشکی، را فدای «روابط متقابل بر اساس منافع مشترک» با مسکو کند! باید ادبیات «جنگ جنگ» را کنار بگذارد، قدرت ایران را به رسمیت بشناسد و امروز از «مذاکره» بگوید!

مشکلات داخلی و خارجی دولت جدید آمریکا، تیم حکومتی این کشور را را دچار دور باطلی کرده است که در آن همه مشکلات به هم تنیده اند و برای حل یکی، چاره ای جز حل دیگری نیست.

محبوبیت ۸۰ درصدی باراک او باما در همان هفته های اول ۹ درصد کاهش یافت. بر اساس تحقیقات موسسه معتبر «آپینیون ریسرچ» هم اکنون بیش از ۴۲ درصد مردم آمریکا معتقدند که در دولت دوم ماهه او باما انتظارات و خواسته های آنها برآورده نشده است و به همین سبب از باراک او باما، سیاست ها و عملکرد دولت وی ناراضی اند. شاید زمان آن فرا رسیده باشد که بنگاه های تبلیغاتی آمریکا، «انتظارات» مردم این کشور را «تغییر» دهند. هم اکنون باید شعار تغییر را کنار گذاشت و پرچم «نجات» برافراشت.